

UUSI TESTAMENTTI AVAUTUU, osa 68ms

APOSTOLIEN TEOT 2 (jatk.)

B. EKSISTENTIAALINEN (jatk.)

ROLAND ALLEN

Apostolien teot olivat minulle (Pawson) ovi Uuteen testamenttiin. Apostolien teot on ainut evankelointia käsittelevä kirja Raamatussa. Siksi se on malli meille tänään. SE ON LÄHETYSTYÖN KÄSIKIRJA!

Menin v.1961 baptistiseurakunnan pastoriksi pienelle paikkakunnalle nimeltä Chalfont St. Peter Buckinghamhiressä. Kun pääsin sinne, sain kuulla kirkkoherrasta, joka ei kasta vauvoja. Oli todella mielenkiintoista kuulla, ettei hän todellakaan tehnyt niin. Hän oli lähtenyt paikkakunnalta noin 50 vuotta sitten. Itse asiassa hän lähti vuonna 1910. Hänen nimensä oli ROLAND ALLEN. Tämä mies oli ollut kirkkoherrana tuolla paikkakunnalla. Hän oli oikeastaan profeetta.

Olen velkaa ajattelutavastani hänelle niin kuin vain voin jollekin olla. Tiedättehän, miten jotkut ihmiset avaavat meille totuutta. Emme pidä heitä erehtymättöminä kuin jotakin paavia. Mutta he avaavat kokonaisen sivun Jumalan sanasta. He antavat kokonaan uuden näköalan.

*ROLAND ALLEN, silloin vuonna 1910, **tajusi vihdoin viimein, että hänen ei pitä kasta kaikkia pitäjän lapsia.** Hän kieltäytyi, menetti virkansa eikä koskaan saanut toista. Hän vetäytyi eläkkeelle ja vietti loppuikänsä kirjoittamalla kirjoja.*

ROLANDIN TAPAUS

ROLAND "tajusi vihdoin viimein, että hänen ei pitä kasta kaikkia pitäjän lapsia." - Tämä on aivan raamatullinen huomio. Toki Pawson pelkistää tämän asian siten, että hän aivan todennäköisesti evää kaikilta lapsilta kasteen saannin. Tässä hän mielestäni menettelee väärin; "heittää lapsen pesuveiden mukana". Raamattuun pitäytyvänä sananselittäjänä Pawsonin ei olisi pitänyt tämänkään kysymyksen kohdalla jäädä ihmismielipiteen (Roland Allen) varaan.

Tämä kysymys on kautta aikain ollut kansankirkon suuri ongelma. Sana ja sakramentit pitäisi kulkea rinnakkain, mutta opetuksen heikkouden tähden kansankirkossa on tavallista, että sakramentit ovat ilman sanaa. Tällaisessa kastamisessa ei ole mitään mieltä. Mutta tapa säilyy vankan perinteen voimasta. Kukaan ei kysele, onko tällä raamatullisia perusteita eikä edes: onko tämä järkevää? Tämä harha on kulminoitunut Rooman kirkon historiassa; ihmisiä on kastettu jopa paloruiskulla.

Tosin kansankirkolla ei ole varaa tarkistaa tällä kohtaa teologiaansa. Nähdäkseni kansankirkossa on kaksi selkeää ja pätevää estettä kastamiselle: 1. Uskovia vanhempia on vähän. 2. Sananpalvelijan virassa on kosolti ihmisiä, joille itselleenkään ei ole evankeliumi kirkastunut – tai he ovat jopa selkeästi harhaoppisia. Heillä ei ole mitään mahdollisuuksia antaa lähetyskäsken edellyttämää kasteopetusta seurakuntalaisilleen. Mutta kuka syvää suruttomuuden unta nukkuessa kirkossa tätä ajattelee? Molemmat esteet ovat niin suuria ja massiivisia, että kun ne ynnätään, kansankirkolle kirkkona ei jää kasteoikeutta. Kummankaan esteen poistamiseen ei ole realistisia

mahdollisuuksia. Monta kertaa asetelma saattaa olla: Suruton pappi kastaa suruttomien vanhempien lapset – uuspakanuuden helmaan! Tässä on kansankirkon idylli, jota tunnontarkasti hellin käsin hoivaillaan! Kansankirkko on Kristuksen kirkkona kerta kaikkiaan ”mahdoton pakkaus”.

Uskovien vanhempien lapsien kastamiseen voimme löytää raamatullisen perustan, mutta kansankirkossa usko on näkymätöntä; kuinka voidaan tunnistaa uskovat vanhemmat. Toisekseen kansankirkko ei siedä ”jakoa kahteen”; sillä ei ole mitään haluakaan etsiä uskovia vanhempia. Jos se näin tekee, se ”hakee, hakee, eikä soisi löytävänsä”.

Tosin muutamat valveutuneet papit ovat ottaneet asiaan kantaa – huonolla menestyksellä. Kirkkolaivan linja ei ole tältäkään osin piiruakaan muuttunut. Tietysti toinen asia on, onko näillä kannanotoilla tosissaan edes pyrittykään kirkon suunnan muuttamiseen. Ehkä ne on lausuttu vain ”sisäpoliittisista” syistä oman joukon rauhoitukseksi – ja kirkkomyönteisyyden ylläpitämiseksi. Seuraavassa on mukana myös kahden evankelisen papin kannanotto: Yrjö Sariola (nyk. emerituspiispa) ja Lauri Koskeniemi (teol. tri., silloinen Sanansaattajan päätoimittaja). Tämä liikehän perinteisesti kiivailee kasteen puolesta.

EINO J. HONKANEN

”Meidän ei tarvitse järkeillä, mikä merkitys sillä on lapselle, jos hän ei siinä uudestisynty. Siinäkin Jumala voi enemmän, monin verroin enemmän, kuin mitä me anomme tai ymmärrämme sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa (Ef.3:20). Kokonaan eri asia on jumalattomien kotien lasten kastaminen. En näe sitä oikein Raamatun mukaiseksi” (Uusi Tie, 43/83).

ÖIVIND ANDERSEN

”Kasteen armoksi` kutsuttu ei ole jotakin uudenlaista armoa. On olemassa vain yhdenlaista armoa: Jumalan armoa Jeesuksessa Kristuksessa... Merkitseekö tämä sitä, että Jeesuksen nimeen kastettavat syntyvät uudesti ja tulevat Jumalan yhteyteen?...Tämä ei voi olla oikein Uuden testamentin mukaan...Vain silloin jos he todella uskovat! Jos on kysymyksessä aikuiset ihmiset, edellyttää kaste kääntymistä Jeesuksen puoleen ja henkilökohtaista uskonsa tunnustamista Häneen. Lapsena kastetun henkilön on välttämätöntä tulla henkilökohtaiseen, varmaan uskoon Jeesukseen...”(Uskosta uskoon).

YRJÖ SARIOLA

”Lapsia kastaessamme ongelmamme eivät ensisijaisesti ole lapset, vaan epäuskoiset vanhemmat. Missä on se raja ja milloin se tulee meitä vastaan, ettemme voi kastaa lasta? Tämän kysymyksen tulee olla kirkossamme jatkuvasti elävä” (Tunnustuksessa pysyen).

LAURI KOSKENNIEMI

”Jokin aika sitten tanskalainen pappi joutui edesvastuuseen siitä, että hän kieltäytyi kastamasta lasta, jonka vanhemmat selvästi ilmaisivat, että he eivät aio antaa lapselleen kristillistä kasvatusta. Tilanne oli syvästi ristiriitainen. Parempihan toki olisi, jos tällaisessa tapauksessa vanhemmat jättäisivät lapsensa vaille kastetta, kuin että kirkko kastaisi lapsia uuspakanuuden helmaan. Sellainen käytäntö olisi kirkon uskon vastaista” (Sanansaattaja, 22.5.1980).

LASSE MARJOKORPI

”Edelleen kirkon olisi tarkistettava nykyistä kastekäytäntöään. Siinä tapauksessa, ettei ole takeita kasteopetuksen saamisesta olisi harkittava kastamasta kieltäytymistä ainakin toistaiseksi, Tällöin saataisiin haudatuksi myös kansankirkkomyytti, jonka avulla jo vuosikymmenet on elätelty harhaluuloa Suomen kansan kristillisyydestä” (Kirkon kuoleman sairaus).

Väinö Hotti

MITEN APT:n MUKAAN LEVITETTIIN EVANKELIUMIA?

Evankeliumi levisi tehokkaasti ilman radiota ja TV:tä. Siellä ei kerätty varoja lähetystyöhön. Ei ollut lähetystoimiston päämajaa eikä järjestöjä. Miten tämä oli mahdollista?

VIISI ASIAA

1. HE LÄHETTIVÄT APOSTOLEJA

Tänäänkin tarvitaan apostoleja. Sana tarkoittaa ”lähetetty”. Seurakunta kyseli: ”Kenet voimme lähettää?” He lähettivät parhaat ihmisensä. He eivät yrittäneet pitää parhaita ihmisiä seurakunnassa. He sanoivat: ”Heitä tarvitaan muualla!”

VIIDENLAISIA APOSTOLEJA

- 1) Jeesus, pääapostoli. Hänen kaltaisiaan ei ole tänään.
- 2) Kaksitoista, ylösnousemuksen todistajat.
- 3) Paavali, apostoli numero 13. Viimeinen sen ajan apostoli. Paavali kanto ”kahta salkkua”.
- 4) Paavali oli myös neljännen lajin apostoli: PIONEERI SEURAKUNNAN ISTUTTAJA. Hän ei rakentanut toisen laskemalle perustalle, eikä perustanut seurakuntia pihistämällä jäseniä toisista seurakunnista. Hän perusti seurakuntia, joissa oli uudet uskovat.
- 5) Viidennen sortin apostoli oli EPAFRODITUS, joka lähetettiin Roomaan Paavalin taloudenhoitajaksi.

Jokainen kristitty, joka lähetetään, on apostoli. Näitä neljännen ja viidennen lajin apostoleja tarvitaan tänään.

KENET ME LÄHETÄMME?

Taitaa olla niin, että tänä päivänä ihmiset tulevat ja sanovat: ”Minusta tuntuu, että Jumala on kutsunut minut lähtemään.” Ja sitten toivovat, että seurakunta hyväksyy tämän ja kannattaa heitä. Mutta UT:ssa kysyttiin: ”Kenet me lähetämme?” He miettivät jatkuvasti, voisivatko lähettää jonkun jonnekin tekemään jotakin. Heillä oli ”vientiyritys”, he eivät harrastaneet vain tuontia!

Englanti oli joskus maailman suurin lähettäjämaa. Amerikka on nyt ottanut tuon roolin ja me taas emme lähetä läheskään yhtä monta. Kiitos Jumalalle, kolmas maailma lähettää tänä päivänä lähetystyöntekijöitä tänne. Me tarvitsemme heitä opettamaan meille uskoa!

Väinö Hotti / David Pawson